

David Kepřta

1. ročník Všeobecné lékařství, 2. lékařská fakulta UK, šk. rok 2013-14

Zápočtová práce – Humanitní základy lékařství

“Ten, kdo věří v boha a v nesmrtelnou duši, má i v posledním okamžiku naději; ještě o chvíli odkládá svou smrt.” (Vítězslav Gardavský)

Tento citát mě zaujal hned od začátku, protože pan Gardavský zde otevírá otázku o věčném souboji náboženství a ateismu, v tomto případě ve vztahu života a smrti. Která z těchto dvou stran je logičtější, pravdivější nebo snad lepší a proč tomu tak je? V žádném případě nechci říkat, co je správné a co ne, protože to si musí každý rozhodnout sám podle svého uvážení. Tato otázka mě zajímá již několik let a věřím, že nejsem jediný, který se snaží najít nějakou rozumově správnou odpověď.

V pozadí každé víry je snaha vyrovnat se s faktem smrti. Křesťanství a většina dalších náboženství řeší problém smrti vírou v posmrtný život a spásu, která je jeho předpokladem. Opravdu uniknou věřící tomu úplnému konci do nebe, kde najdou věčný klid a uspokojení? Je to ten pravý postoj k smrti jako takové?

Smrt - černá, tichá a hlavně neustále se přibližující chvíle, se kterou se nikdo nechce setkat, alespoň ne hned, ale co nejdříve na své cestě tímto světem. Je to součást našeho světa, bez které by neexistoval život, ale přesto je to pro nás pro všechny smutná a nepříjemná záležitost. Ten, kdo říká, že se smrti nebojí, ten nemluví pravdu. Myslím si, že takoví lidé neexistují nebo se jen přetvařují a využívají toho k vystrašení ostatních. Ten pocit, co přijde pak, je pro nás všechny sužující. Kdo vlastně ví, co přijde “potom”? Jedinou skupinou lidí, která si nemyslí, že po smrti už nikdy nic nebude, jsou věřící.

Jedinec, který věří v posmrtný život, vlastně věnuje během svého aktivního života spoustu energie do něčeho, co bude možná po jeho smrti prospěšné jen jemu. Vynakládá svoji námahu na něco, co přímo neovlivňuje chod naší civilizace a nijak jí tím nepřispívá. Myslím si, že v extrémních případech, a to se nechci nijak dotknout křesťanství ani jiného náboženství, se dá nauka o posmrtném životě v dnešním světě hodně zneužívat; viz terorismus a války, kde se někteří nebojí udělat i ty nejstrašnější věci a ani strach o jejich vlastní život je v tom nezastaví.

V jedné ze svých esejí pan Vítězslav Gardavský zmiňuje, že smrt, nebo-li osobní porážka každého z nás, je naděje lidské společnosti na budoucnost. Bez vědomí toho, že budu žít věčně, já sám, jakožto jedinec naší společnosti, dávám naději těm druhým, kteří mne přežívají. Protože vše musí jednou skončit, aby mohlo něco nového začít.

Ateisté podle mne vidí vše v průzračné čistotě, protože jim chybí ona naděje posledního okamžiku. Žijí v realitě, smíření se smrtí, kterou mají pořád ukrytou vzadu v mysli a které se bojí. Nejsou mystifikováni zřejmě klamným očekáváním toho, co bude následovat po posledním ponoření. Díky tomu se snaží prožít každou chvíli života, jak jen nejlépe umí a každá chvíle je pro ně prožitkem. Nikdy nevědí, co bude to poslední, co ve svém životě udělají a s kým se naposledy uvidí.

Proto se snažím každého, kterého potkám a s kým mluvím, brát jako neopakovatelnou hodnotu, jako dar a naopak obdarovat jiné tím, co mám a co mohu rozdávat. Bohužel na to často v dnešním světě zapomínáme a ve spěchu si těžko uvědomujeme, že tu nejsme provždy. Nad těmito otázkami jen málokdy uvažujeme a to je škoda, protože právě takové myšlenky nás nutí si vážít okamžiků.

Citát mě také donutil přemýšlet o tom, jaký bude můj postoj k tomuto tématu během mé budoucí práce v lékařství, kde se smrt a víra vyskytují. Já sám jsem ateista a radši konám, nežli z dálky přihlížím. Já chci pomáhat nemocným a těm, kteří to budou potřebovat, bez rozdílu věku, barvy pleti a náboženství. Každý se musí podle svého rozhodnout, jakou cestou půjde a já tu nejsem od toho, abych jeho názor měnil. Místo toho se ke každému snažím přistupovat stejně a nesoudit ho podle jeho vyznání.

Věřím, že hodně podobné hodnoty a myšlenky v životě mají i věřící, jen jsem neproniknul do jejich naděje posmrtného života. Snažím si uvědomovat život a realitu. Jsme jen nedokonalí živočichové uprostřed pustého a prázdného vesmíru a v něco věřit přeci jen musíme, jinak bychom se z toho asi zbláznili a každý si musí najít něco, co mu dává smysl a podle toho se chovat.

Počet znaků: 3658

Zdroj: Vítězslav Gardavský: Bůh není zcela mrtev. Československý spisovatel Praha 1970